

Lupii albi

Daniel Vișan-Dimitriu

A fost, pe vremea dacilor, o zi
în care, din tărâmurii depărtate,
de care nimeni nu se-arat-a ști,
au apărut ființe mai ciudate

la care nimeni pân-atunci, vreodat',
cu ce știa din vremile trecute,
nu s-a gândit că ar fi existat

și c-ar putea pe oameni să-i ajute.
N-au fost mirați să vadă patru frați
venind spre ei încrezători, în seară,

și nu s-au arătat înfricoșați
de-nfățișarea lor ... altfel, bizară.
Atât de tineri, îmbrăcați în alb,

alura lor era deosebită,
iar ziua, lupi enormi cu părul dalb,
puterea le părea și mai cumplită.

Cu dinții lor puteau să facă praf
și să trimită înspre veșnicie
dușmanii ce-ar veni, porniți pe jaf,
sau hoții de pământuri și-avuție.

Curând, chiar regele i-a invitat
să-i țină, în cetate, companie,
dar nici măcar acesta n-a aflat
de unde lupii ar putea să fie.

Au apărat regatul și pe daci,
și-au fost iubiți cum regii, niciodată,
n-au fost apreciați de cei săraci,
iar vitejia lor era cântată.

Și-n țară toate bine ar fi mers
cât timp cei patru apărau hotare,
dar regele-a venit cu un demers
stârnind în lupii albi o supărare,

Căci ei n-ar fi pornit nicicând atac,
să cotopească țările vecine,

doar ca să-i facă regelui pe plac.
Nu, asta n-au crezut că se cuvine.

Au fericit al dacilor popor,
iar dacă au plecat spre veșnicie,
ei au rămas, de-atunci drapelul lor,
al dacilor de pe a noastră glie.